



Sylvia en haar levensreis



De vleugels wijd uitslaan – Christa Krüger



Verbinden – Monique Kleinjan

Ik ga twee mensen die elkaar niet kennen met elkaar verbinden, waarbij ik de ondergeschikte verbindende rol op me neem. Toen ik het verhaal van Sylvia las, dacht ik meteen “toeval bestaat niet”.

Sylvia Nemmers, geboren op 5 februari 1938 in Tjimahi bij Bandung. Sylvia is in 1950 per boot vertrokken naar Nederland.

Mijn vader: Jan Kleinjan, geboren op 5 oktober 1926 in Rotterdam. Mijn vader is in 1946 per boot vertrokken naar Nederlands-Indië. Dit betekent dat jullie gedurende een aantal jaar vlak bij elkaar waren. Dat ik me zelfs kan afvragen of jouw vader en mijn vader elkaar destijds ontmoet hebben???

De vader van Sylvia was KNIL-officier en voerde het commando over Nederlandse soldaten. Hij vervulde zijn taak als militair in het Koninklijk Nederlands-Indisch leger uit naam van de Nederlandse staat.

Mijn vader werd in 1946 als officier geplaatst in Nederlands-Indië. Hij was toen nog net 19 jaar. Hij diende in het 3e bataljon Garderegiment Grenadiers.

Sylvia beschrijft haar vader als een autoritaire man, zonder daarbij een negatief waardeoordeel uit te spreken. Mijn vader heb ik altijd hetzelfde omschreven. Toen ik ouder werd, ging ik meer begrijpen hoe een persoon autoritair kan worden.

De vader van Sylvia die tijdens de zware tijden in Nederlands-Indië een gezin moest onderhouden, het land moest dienen in het leger, een kind verloor en gevangen gezeten heeft in kamp Fukuoka in Japan. Mijn vader die tijdens de oorlogsjaren in Rotterdam de jongste was van een gezin van 11 kinderen. Na vijf jaar bezetting met als afsluiting de hongerwinter, was het voor mijn vader een geweldige kans om naar Nederlands-Indië te mogen.

In 2013 heeft mijn schoonzus een boekje geschreven over de tijd van mijn vader in Nederlands-Indië: "Mijn tijd in Indië. Ik wil het graag aan je geven Sylvia.

En nu ik mijn vader met jou in verbinding heb gebracht, ben ik automatisch verbonden met jou.

Beste Sylvia, jij 81 en ik 53. Wij beiden dochter van... allebei dochter van een autoritaire militair 😊. Zij die voor ons gestreden hebben. Uit respect voor jouw heftige ervaringen als kind, lees ik graag jouw gedicht voor dat je op 18 december 2018 hebt geschreven:

Oorlog heeft me sterk gemaakt

Ik heb alles uit mezelf gehaald

Ik ga over mijn eigen grenzen

Van alle pijn en moeite

De buitenstaander oordeelt anders

Mijn pijn zien ze niet,

omdat ik me zo goed mogelijk houd

Maar enige empathie helpt begrijpen

en uiteindelijk beter inzicht krijgen

Van vluchteling naar wereldburger – Het warme Indië – Wim Hartog

Een jeugd van oorlog en zwerven van schuilplaats
naar schuilplaats, naar nergens meer thuis. Het leven
is de school die Sylvia flink de les leest.

Diep onder dekens gedoken ronken vliegtuigen haar
wakker. Muizen en ratten rennen over haar heen, scharrelen
rond en besnuffelen haar.

Het missen van vader, dode Rita en Jet wordt opgeborgen
in haar rug, komt in haar stok terecht en bij een therapeut.
Op haar frozen shoulder zit moeder nog.



Van vluchteling naar wereldburger – Het koude Holland – Wim Hartog

Geen wonderolie meer om de maag te spoelen en weg
met die levertraan. De kerk is een modeshow van hoeden
en jurken voor de arme mensen. Het zingen is mooi.

Maleis, ABN en Frans wordt taal van een roerig hart.
De au pair krijgt een nieuw leven met alles wat daarbij hoort.
Heerlijk die roze stoelen van de Honda Civic. Op naar Parijs.

Een beladen bureau kraakt onder haar leven. Herinneringen
zoeken er volwassen verbanden. Sylvia poetst de juwelen
waarmee vader moeder vol hing. Zou Jet dáár jaloers op zijn?

Ze gooide vele zeesterren de lucht in, maar deed geen wens,
als ze vielen. Ik heb alle kasten open gedaan, maar vond daar
niet hoe met starre mannen om te gaan. Wel dochter Marguerite.

Steeds dat kopje rijst, die kikkers om te roosteren. Vader
op de kade en het schip, dat de moeders met kinderen bracht.
Zou ze hem nog herkennen en hij haar?

Levenslust heeft nu een stok nodig en er leeft een stem in haar
die het koud heeft en bibbert, die maar vragen blijft, waarom
de politiek haar waarheid zo aanrandt en zijn beloften vergeet.

**De weg van de wijsheid
Is lang en moeizaam
Met vallen en opstaan
Inspirerend doorgaan
En dan...
Straalt helderheid**

**Van geest uit
Komt rust en duidelijkheid,
Een
Wereldse rijkdom
Een
Uitgesproken rust alom!**

Gedicht ingestuurd door: Mw. Sylvia Nemmers